

III

Бащината кжца, и все сжция
друмъ извива за дома.
сухата лоза пригръща я
и приспива все тъй самъ-сама.

Огънь вжтре сж отдавна стъкнали
и те чакать може би сега;
прѳзорчетата, очи помръкнали,
дебнатъ — отъ кога?

Всички тайни тръпнатъ неразказани
въ будното сърце,
и срѳдъ мрака вече сж изрязани
две протегнати ржце.

